

ROBIN VENN

Red flags

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Hoofdstuk 1

Ik zit geplet tussen Mila en mijn oversized backpack op de achterbank van mijn moeders oude Opel Corsa. Blauwe en rode ballonnen stuiten continu tegen mijn voorhoofd, terwijl ik staar naar het slordige spandoek dat voor me opgevouwen ligt. FUCK BAS, staat er met dikke letters op geschreven. Alsof ik de boodschap nog niet had begrepen.

De regen spat zachtjes tegen de ramen. Ik zucht diep en staar naar buiten, waar het droevige landschap aan me voorbijraast. Grijseluchten, Vinex-wijken, een typische natte Nederlandse zomer. Mijn wereld is ingestort, alle dromen verdampt in de Thaise hitte. Dat was het dan, terug in dit stomme kikkerlandje. Ik leun met mijn voorhoofd tegen het koude glas en sluit mijn ogen.

‘Meisje, meisje toch. We zijn bijna thuis,’ klinkt mijn moeders stem vanaf de bestuurdersstoel.

Ik knik zwakjes. Thuis. Hoe moet ik dit gaan uitleggen aan iedereen? Ze dachten dat ik een gave reis aan het maken was. In plaats daarvan zit ik met het schaamrood op de kaken in de auto terug van Schiphol. Mama, Mila en Emma deden nog zo hun best met die ballonnen en dat spandoek bij de gate, maar niks kan verhullen dat mijn grote avontuur maar zes luttele weken duurde.

Mila merkt op dat ik afwezig voor me uit staar. ‘Ander uitzicht, hè,’ zegt ze droogjes. Ze pakt mijn hand en knijpt er geruststellend in. Haar manier om te laten weten dat m’n bestie er altijd voor me zal zijn.

‘De A2 heeft ook zijn charme,’ mompel ik. Het idee om terug te moeten naar mijn *hometown* in dit druilerige weer maakt me plotseling superdown. Thuis met mama. Niet dat er iets mis is met haar of ons huis. We hebben het fijn samen, mam en ik. Maar het voelt gewoon... leeg, zonder grootse plannen voor de toekomst. Als een flinke stap terug. Ik bijt op mijn lip. Ik had zoveel spannende ideeën over hoe mijn leven zou verlopen, en nu zit ik in een Opel Corsa. In plaats van opwindende avonturen tegemoet te gaan, rij ik nu gewoon naar... huis.

Mila schiet overeind. ‘Maar echt hoor, fuck hem, laat hem lekker gaarkoken daar met z’n chicks. Wie gaat er nou vreemd op reis? Serieus, je hebt het goed gedaan door naar huis te komen,’ zegt ze. ‘Dat is pas sterk.’

Ik voel me allesbehalve sterk. Op Schiphol staarde iedereen me vrolijk aan, de stralende backpacker met haar gebruinde huid. Niemand wist dat ik juist werd opgehaald... *Fuck Bas*. Die woorden blijven maar rondspoken in mijn hoofd als een of andere verdovende mantra. Als ik mijn ogen dichtdoe, zie ik zijn gezicht voor me. Die glimlach waarmee hij me altijd geruststelde. Die onschuldige blik in zijn ogen, die nu zo doortrapt aanvoelt. Ik bal mijn vuisten bij de gedachte. Hoe kon ik zo blind zijn? Zo ontzettend naïef? De tekenen waren er toch allemaal geweest? Het knetterende kampvuur in Thailand waar Bas te dicht tegen een Zweedse backpackster aan hing. Al die keren dat zijn telefoon oplichtte en hij gefrustreerd wegliep voor een ‘belletje’.

Ik scroll weer door onze appgesprekken. Ontwijkende antwoorden op mijn directe vragen, een gebrek aan oprechte interesse in wat mij bezighield, die controlerende, jaloerse houding. Allemaal *red flags* die ik uit gewoonte negeerde. Drie jaar

van mijn leven verspild aan Bas. Drie jaar aan een, zo blijkt nu, middelmatige gast, omdat ik mezelf schijnbaar niet genoeg waardeerde. Ik vraag me af: als ik zijn bedrog niet had ontdekt, hoeveel kansen had ik hem dan nog gegeven?

Mijn keel knijpt dicht terwijl de tranen komen. Snel veeg ik ze weg met mijn mouw. In mijn ooghoeken zie ik hoe mam haar hoofd naar me toe draait, de bezorgde blik in haar ogen. Maar Emma, naast haar op de bijrijdersstoel, springt er meteen tussen. 'Je moet niet vergeten dat dit ook een kans is voor een nieuw begin, hè, Sam. Je bent van die sukkel af, dat is een zegen! De wereld ligt aan je voeten.'

Ik glimlach flauwtjes. Emma bedoelt het goed, maar soms voelt het alsof ze niet helemaal snapt waar ik doorheen ga. Ze is in de dertig, heeft een steady job, een fancy appartement, een stabiele relatie met Mila, en haar leven lijkt op rolletjes te lopen. Bas en ik hadden plannen. Dit jaar zouden we samen de wereld verkennen en daarna... ik weet niet, samenwonen misschien? Trouwen ooit? Of waren dat zijn ambities? Wilde ik dat eigenlijk ook wel? Terwijl ik uit het raam staar, probeer ik me voor te stellen hoe het nu met hem gaat. Is hij nog steeds aan het genieten van zijn vrijheid? Of mist hij mij ook? Nee, niet doen, zeg ik tegen mezelf. Fuck Bas!

Plotseling voel ik een steek van jaloezie om wat Emma en Mila samen hebben. Hoe Mila altijd op Emma kan rekenen. Al twee jaar wonen ze samen, en ondanks hun leeftijdsverschil weten ze elkaar steeds weer te begrijpen. *Sure*, ze hebben hun ruzies, zijn verschillend qua karakter. Maar ze zijn wel altijd eerlijk naar elkaar, zonder uitzonderingen. Zelfs over hun tekortkomingen. Ik zucht diep. Was dat nou echt zoveel gevraagd, gewoon eerlijk zijn?

'Dus, wie gaat het zeggen?' vraagt mama ineens. Mila en Emma kijken elkaar aan met een geheimzinnig blik.

'Wat zeggen?' vraag ik achterdochtig.

Mila draait zich naar me toe op de achterbank. ‘We hebben er even over nagedacht en het kan.’

‘Wat kan?’

Mama glimlacht liefjes. ‘Ik ben wel een klein beetje gewend geraakt aan de rust in huis, dus...’

Er valt een stilte. Ik frons mijn wenkbrauwen. Mila rolt met haar ogen. ‘Je kunt bij ons wonen, gekkie! In Amsterdam!’

Mijn mond valt open. ‘Maar...’

‘Geen gebaar,’ onderbreekt Mila me vastberaden. ‘We vinden het alleen maar gezellig.’ Ze draait zich naar Emma. ‘Toch, schat?’

Emma knikt enthousiast. ‘Zeker. Wat moet ik met een werk-kamer? Ik zit toch elke dag op kantoor.’

‘Als je nu weer moet intrekken in je kinderkamer in Krommenie kom je er nooit bovenop.’ Mila gaat met haar handen door m’n haar. ‘In Amsterdam kun je verder met je leven. Tijd voor een nieuw begin, lieve Sammie.’

Ik staar hen met grote ogen aan. Verbazing, vreugde, opluchting, het overspoelt me allemaal tegelijk. In de achteruitkijkspiegel vang ik de blik van mijn moeder op. Ze knipoogt geruststellend. Een moederlijke blik die zegt: alles komt goed.

Ik grijns ondeugend. ‘Oké dan. Zolang ik maar niet jouw vieze ondergoed hoeft te wassen, Em.’

Mila worstelt zich over Emma heen en drukt op het knopje om het zijraam te openen. Ze steekt haar hoofd naar buiten en schreeuwt het uit naar de grijze lucht. ‘Fuck Bas!’

Emma barst in lachen uit, haar haren wapperen wild uit het raam. Zelfs mam giechelt beschaamd mee. Op dat moment besef ik dat dit precies is wat ik nodig heb: lol, gekkigheid en lieve mensen om me heen. Ik leun achterover en voor het eerst sinds Bangkok voel ik me een beetje opgelucht. Terwijl we samen schateren, vergeet ik de naïeve backpacker die ik was even. Ik voel me weer gewoon Sam.

Terwijl ik mijn backpack uit de Corsa hijs, scan ik de straat. De lucht is nog grauw, maar zelfs een bui kan de pret niet drukken. Ik ben hier vaker geweest, maar nu ik er ga wonen, vallen me ineens andere dingen op. De gezellige koffietentjes, die yogastudio, er staan zelfs funky plantenbakken op de stoep, met van die coole gieters ernaast. Amsterdam bruist van het leven.

Eenmaal binnen wurm ik me door de gang. Oké, echt groot is het niet, maar de woonkamer heeft enorme ramen met een fantastisch uitzicht en de keuken ziet er best knus uit nu Emma de boel heeft opgeruimd. Hoe kan Mila dit betalen?

Als ik de kleine slaapkamer binnenstap, valt mijn mond open. Het is ingericht met al mijn eigen spullen. Mijn posters, oude foto's van toen Mila en ik nog klein waren aan de muur, zelfs mijn oude knuffels liggen op het bed. 'Guys,' zeg ik, overdonderd. 'Wow, dit is te lief gewoon. Ik beloof dat jullie geen last van me gaan hebben, hoor.'

Mila heeft zelfs een foto van ons ingelijst: samen aan de barco's tijdens het uitgaan. Als we in de vroege ochtend uit ons lood geslagen de club uit wankelden, met onze armen om elkaars middel, beloofden we elkaar steeds hetzelfde: we zouden nooit veranderen, altijd vrij en onbevangen blijven. Aan de ene kant verlang ik naar die zorgeloze tijd, toen we geen verantwoordelijkheden hadden en de hele wereld nog voor ons openlag. Maar aan de andere kant voel ik me beschaamd over hoe naïef ik toen was. Mila groeide uit tot een zelfverzekerde powervrouw, terwijl ik... tja, wat ben blijven steken. Maar niet meer, zweer ik bij mezelf. Dit is een nieuw begin.

Buiten valt de avond al over de stad. Ik loop naar het raam en bewonder de silhouetten van de gebouwen die oplichten tegen de parelmoeren lucht. Amsterdam, mijn nieuwe thuis. Geen

klein Krommenie meer, waar alles stil lijkt te staan in het verleden, maar een nieuwe toekomst in een wereldstad vol mogelijkheden. Ik voel een rilling over mijn rug lopen van voorpret.

Later die avond zitten Mila en ik aan tafel, terwijl de regen tegen de ramen klettert. We scrollen door webshops op onze telefoons op zoek naar een nieuwe regenjas voor me. Mila laat me een knalgele poncho zien. ‘Deze?’ vraagt ze, maar nog voor ik kan antwoorden, schieten we allebei in de lach.

Emma verschijnt nieuwsgierig vanuit de keuken. ‘Sam, ben jij anti-koriander?’ vraagt ze. Ik schud mijn hoofd. Emma is hardcore met haar verse kruiden, de keuken lijkt wel een wietplantage.

Koriander was een absolute no-go voor Bas, herinner ik me. Altijd als we uit eten gingen tijdens onze reis, moest het personeel de koriander van zijn bord weren alsof het vergif was. Geen blaadje mocht op zijn curry’s belanden, en dat gold dan meteen ook voor mij. Dat is toch eigenlijk heel aso? Ik vind het helemaal niet naar zeep smaken.

Pff, ik voel de moeheid van de laatste dagen als een loodzwaar gewicht over me heen vallen. Wat heeft het voor zin om te blijven treuren? Fuck die gast. Het is tijd om vooruit te kijken, een nieuwe start te maken. Geen mannen meer die mijn leven bepalen. Dit keer neem ik zelf de regie. ‘Vindt Emma het echt wel oké als ik hier blijf?’ vraag ik.

‘Het was zelfs haar idee. Ik zou daar toch zelf nooit om durven vragen,’ antwoordt Mila.

Ik schiet in de lach. ‘Dan heb je wel héél subtiel gehint, hè? Typisch Mila... helemaal niet *pushy*?’

Mila glimlacht even, een blik die alles zegt. Ze heeft twee grotere broers, en daarom al op jonge leeftijd geleerd zich nooit de kaas van het brood te laten eten. Zelfs toen ze ooit met veertig graden koorts op de bank lag, kregen ze het voor elkaar haar

te beschuldigen van aanstelleritis. ‘Sammie, *that’s what friends are for*. Blijf zolang je wil,’ zegt ze.

Ik knik. Bij Mila hoef ik me niet anders voor te doen, ze kent me door en door. Ze ziet toch wel hoe gebroken ik vanbinnen ben, zelfs als ik lach. Resoluut klik ik op een donkergroene regenjas op Vinted. ‘Ik ben jullie echt mega dankbaar, maar ik ben weer weg voor jullie het weten, hoor,’ zeg ik terwijl ik opsta. ‘Ik ga mijn leven op orde krijgen. Oftewel: ik ga niet zitten huilen om hem-die-we-niet-meer-bij-zijn-naam-noemen,’ zeg ik vastberaden.

‘Preach!’ roept Mila.

‘Maar eerst een drankje... of twee, drie, vier. Welke club wordt het vanavond?’ vraag ik. Ik loop naar de keuken en kijk naar de pan met dampende curry die op het vuur pruttelt. ‘Ik heb echt bezigheidstherapie nodig,’ mompel ik.

‘Nu je het zegt...’ roept Mila vanuit de huiskamer. ‘Het hotel schreeuwt om personeel, en toen jij nog niet gestopt was bij de hotelschool had je best wel een klein beetje talent? Misschien beter om wat te doen te hebben dan hier in je eigen drama te moeten blijven gaarkoken?’

‘Wat een goed idee,’ zegt Emma terwijl ze peper over de kruidige saus maalt.

‘Ik zie het al helemaal voor me.’ Mila voegt zich bij ons in de keuken.

‘Mmm,’ zeg ik. ‘Misschien.’ Ik voel een steek van spijt als ik terugdenk aan hoe ik de hotelschool destijds heb laten lopen. Is dit de vloek van verdriet? Dat je ineens elke gemiste kans in je gezicht gesmeten krijgt?

Vroeger dacht ik altijd: een eigen hotelletje runnen, dat wordt het helemaal. Maar ergens onderweg is die passie... verdwenen? Of heb ik het simpelweg opgegeven? Wanneer mensen vragen waarom ik met de hotelschool ben gestopt, lach ik het altijd weg. ‘Ach, ik was niet slim genoeg,’ zeg ik dan. Maar

klopt dat eigenlijk wel? Ja, het was zwaar. Ja, ik had het moeilijk. Maar misschien koos ik wel de makkelijkste uitweg, toen Bas met een heel plan op de proppen kwam om de wereld te verkennen.

In plaats van iets voor mezelf in te schenken, pak ik de lepel en roer gedachteloos in de saus. Het ironische is dat het eigenlijk allemaal begon met mijn idee. Europa met de trein ontdekken. Backpacken. Vrijheid. Avontuur. Tijdens een romantisch weekendje dropte ik het terloops bij Bas. Grote fout. Hij greep het idee en ging ermee aan de haal. Opeens moest het verder, groter, epischer. Alsof mijn droom niet goed genoeg was. Maar goed, hij had ervoor gespaard, betaalde het grootste deel. Wie zou zo'n kans laten schieten? Wie zou er geen break nemen van school voor de reis van je leven, praktisch gratis? Natuurlijk ging ik mee.

Maar nu, terwijl de saus zachtjes pruttelt, begint er iets anders in me te borrelen. Woede. Dit was mijn idee, maar het werd zijn reis. Heb ik mezelf echt zo vaak weggecijferd in onze relatie? Heb ik al mijn eigen dromen echt laten varen voor iemand die mijn ideeën jatte en ze vervolgens *in my face* liet ontploffen?

Emma giet nog wat meer kokosmelk in de pan, en ik fantaseer even over hoe het zou zijn, daar in de lobby van dat vijfsterren hotel: steeds weer nieuwe mensen, uitdagende taken, het geluid van klinkende glazen en gelach. De drukte van een bruisende bar, gasten vermaken met lekkere muziekjes op de achtergrond, welkomstdrankjes uitdelen en zo. Dit zou zó mijn ding kunnen zijn! Niet terug de boeken in, maar aan de slag. Geen bedenkelijke kantoorbaantjes met flauwe grappen van saaie veertigers, maar een bruisende plek vol leven!

Er knalt een of andere mierzoete song van Ed Sheeran uit de speakers en Mila grijpt Emma vast, ze dansen samen voor het fornuis. Ik kijk op mijn telefoon. De aankoop van die regenjas lukt niet. Ontoereikend saldo?

Mila maakt zich los uit Emma's omhelzing en ziet de zorgen in mijn ogen. 'Geen stress,' zegt ze geruststellend. 'Werken in een hotel is pittig, maar wacht maar tot je ziet hoe leuk het is!'

In mijn hoofd hoor ik de stem van Bas als een schrill alarm: 'Maar Sammie, weet je het zeker? Wat als het toch niks is? Moet je niet iets met meer zekerheid zoeken?' Ik schud mijn hoofd alsof ik een irritante vlieg probeer weg te jagen.

Ik hak de knoop door. Bas is uit mijn leven, klaar. Geen tranen meer om die sukkel. Als *dát happily ever after* was, dan hoeft het van mij niet. Ik ga een nieuwe start maken, een zelfstandig bestaan opbouwen zonder teleurstellende mannen. Ik ben pas twintig, hè? Er ligt nog steeds een heel leven voor me. Het wordt tijd dat ik ontdek wie ik echt ben en wat ik wil! Ik loop terug naar de keukentafel. 'Wanneer zou ik kunnen beginnen?' vraag ik aarzelend aan Mila.

Nu begint ze ineens te fronzen. 'Ik zal een goed woordje voor je doen,' zegt ze. 'Maar als je dit doet, moet je er wel voor gaan hè, Sammie. Ik kan je niet binnenloodsen als je het na een week alweer opgeeft. Dan sta ik voor gek.'

Mila knipoogt en ik omhels haar. 'Daar heb je mij niet voor nodig, Miel,' fluister ik.

Emma verschijnt met drie dampende borden. 'Curry voor mijn babes!' roept ze. De heerlijke geur die zich door de woonkamer verspreidt, geeft me meteen een thuisgevoel.

Mila schenkt rosé in en proost. 'Op je grote comeback, Sam! Van verdrietige backpacker naar hotelkoningin!'

Ik lach. Ze heeft gelijk. Wie weet ontdek ik tussen de handdoeken en koffiekopjes wel mijn ware roeping.